



mijmering / kast

Ze staat voor de kast, de deurtjes staan open. Ze zoekt en vindt niet. Het is de kast die ze bij haar trouwen van haar vader kreeg. Hij had 'm zelf gemaakt, hij was timmerman. Het is een mooie eiken kast, niet te groot en niet te klein, met panelen waarachter ze in de loop van de tijd steeds gemakkelijker een belangrijke brief, een felicitatie- of overlijdenskaart schuift. En van die

laatste categorie heeft ze er al heel wat gehad. Deze week werd ze negentig. Op een van de kaarten die ze kreeg - zoveel dat ze niet allemaal achter het paneeltje pasten - stond het er in grote rode cijfers: 90. Het zag er nog ouder uit dan het klonk. 'Dat zoveel mensen weten dat ik jarig ben', zei mijn moeder verrast.

De verjaardagen van mijn moeder waren vroeger grote feesten. De hele dag door was er bezoek, gelach en gezelligheid; werd er zelfgebakken appeltaart en cake gesneden en vloeiden thee, koffie en wijn rijkelijk. De dag voor haar verjaardag las mijn moeder de namen op een oude verjaardagskalender die ineens uit het niets opdook, zoals er ook regelmatig iets in het niets verdwijnt. Bij december aangekomen schoof mijn moeder het ding van zich af en besloot: 'nou, dit kan wel weg, de meesten zijn dood'.

Veel weet mijn moeder niet meer. Recente zaken - en recent wordt langer en langer - is ze kwijt, maar wat ze van vroeger meekreeg weet ze nog heel goed. Op de kast van haar vader staan twee Mariabeelden en een Antoniusbeeld. Die laatste maakt tegenwoordig overuren; het tempo waarin het leven door mijn moeders handen glipt en zoek raakt in een onbepaald niets kan zelfs Maria van Altijd Durende Bijstand niet bijbenen.

Om veiligheidsredenen gaan de kaarsjes bij de beelden niet meer aan en is het koud op de kast. Met weemoed denk ik aan alle lichtjes die mijn moeder in de loop van de jaren voor ons allemaal, gelovig of niet, heeft gebrand.

En dan nu maar een voor haar: Ach Maria en Antonius, beste vrienden, help haar ook nu haar weg te vinden.